

Alafair Burková
V DOBROM AJ V ZLOM

Budete veriť
svojmu
manželovi,
aj keď vás
ťahá na dno?

IKAR

Alafair Burková

V DOBROM AJ V ZLOM

Preložila Denisa Ghaniová

IKAR

Alafair Burke
THE WIFE

Copyright © 2018 by Alafair Burke
All rights reserved.

Translation © 2019 by Denisa Ghaniová
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6513-4

*Venujem hádankárom
Priateľstvo a rozmary navždy*

Odrazu som sa stala ženou, za ktorú ma celý čas považovali: manželkou, ktorá klamala, aby ochránila svojho manžela. Takmer som nezačula klopanie na vchodové dvere. Mosadzného klopadla som sa zbavila pred dvanástimi dňami, akoby som dúfala, že to zastaví ďalšieho reportéra, ktorý sa neohlásene objaví na mojom prahu.

Len čo som si uvedomila, odkiaľ prichádza ten zvuk, posadila som sa v posteli a stlmila televízor. Odolala som nutkaniu zostať na mieste a prinútila sa ísť pozrieť. Odhrnula som zatiahnuté závesy na okne v spálni a zažmúrila do popoludňajšieho slnka.

Na verande som zazrela hlavu s krátkymi čiernymi vlasmi. Chevrolet Impala zaparkovaný na druhej strane ulice pred požiarnym hydrantom doslova kričal, že je neoznačené policajné auto.

Bola to tá istá detektívka. Zase ona. V kabelke som pred Jasonom ešte vždy skrývala jej vizitku. Neprestávala klopať a ja som ju sledovala, kým si nesadla na verandové schody a nezačala čítať moje noviny.

Na tričko som si obliekla teplákovú mikinu, na holé nohy pyžamové nohavice a pobrala som sa k vchodovým dverám.

„Zobudila som vás?“ opýtala sa ma. Bolo jasné, že ma odsudzuje. „Sú tri hodiny popoludní.“

Chcela som jej odpovedať, že nemusím nikomu vysvetľovať, prečo vylihujem vo vlastnom dome, no namiesto toho som zamrmľala, že mám migrénu. Prvé klamstvo – síce malé, ale klamstvo.

„Mali by ste si dať ocot s medom. To zaberie vždy.“

„Myslím si, že radšej sa budem trápiť s boľavou hlavou. Ak sa potrebujete porozprávať s Jasonom, môžete sa spojiť s našou právničkou.“

„Už som vám vravela, že Olivia Randallová nie je vaša právnička. Je len Jasonova.“

Zatvárala som dvere, no ona do nich potlačila, aby zostali otvorené. „A pokojne žite v presvedčení, že manželov prípad sme odložili. Stále môžem vyšetrovať, najmä ak ide o úplne novú obžalobu.“

Mala som tie dvere zabuchnúť, ale natáhovala ma a vyhrážala sa ako blížiaci sa šrapnel. Nech ma radšej zasiahne do tváre, než by som mala čakať, kým sa mi zabodne do chrbta.

„O čo ide tentoraz?“

„Chcem vedieť, kde bol váš manžel včera večer.“

Prečo sa musela pýtať práve na včerajší večer? Na každý iný večer nášho šesťročného manželstva som mala pripravenú pravdivú odpoveď.

Od Jasonovej právničky som už vedela, že táto otázka nespadá pod právo manželov odoprieť výpoveď, ak by ňou jeden poškodil druhému. Mohli by ma dotiahnuť pred veľkú porotu. Moje odmietnutie vypovedať by možno použili ako dôkaz, že niečo tajím. Veď detektívka pred dvermi sa na mňa obrátila na prvý pohľad s veľmi jednoduchou otázkou: Kde bol váš manžel včera večer?

„Bol tu so mnou.“ Od poslednej priamej otázky policajta prešlo už dvanásť rokov, no stále som nasledovala svoj prvý inštinkt: klamať.

„Celý večer?“

„Áno, náš kamarát doniesol dosť jedla, aby nám vydržalo na celý deň. V tomto čase nie je práve príjemné ukazovať sa na verejnosti.“

„Aký kamarát?“

„Colin Harris. Doniesol hotové jedlo z Gotham. Ak chcete, zavolajte do tej reštaurácie.“

„Môže ešte niekto dosvedčiť, že váš manžel bol s vami doma?“

„Môj syn Spencer. Telefonoval z tábora okolo pol ôsmej a rozprával sa s nami oboma.“ Slová mi plynuli z úst ako rieka a každá fráza znela nútenejšie ako predchádzajúca. „Pozrite sa na naše telefónne výpisy, ak mi neveríte. A teraz mi, prosím, konečne vysvetlite, o čo tu ide?“

„Kerry Lynchová je nezvestná.“

Tie slová spolu zneli smiešne. *Kerry Lynchová je nezvestná.* Žena, ktorá popri nás poletovala ako netopier, bola zrazu preč ako ponožka, čo zmizne v sušičke.

Samozrejme, že išlo o tú ženu. Posledné dva týždne sa okolo nej krútil celý náš život. Pery sa mi stále hýbali. Povedala som detektívke, že kým sme zaspali, pustili sme si film *La La Land*, hoci som ho pozerala sama. Sypalo sa zo mňa príliš veľa detailov.

Rozhodla som sa prejsť do ofenzívy, aby som dala jasne najavo, ako ma uráža, že polícia prišla priamo k našim dverám, hoci Kerry môže byť hocikde. Dokonca som rozhorčene navrhla, aby detektívka vošla dnu a poobzerala sa tam, no v skutočnosti mi myseľ horúčkovo pracovala. Presviedčala som sama seba, že Jason by dokázal odpovedať na otázky o filme, keby sa ho pýtali. Videl ho v lietadle pri minulom lete domov z Londýna. Čo keby sa však opýtali Spencera na telefonát?

Detektívku zjavne vôbec nezasiahlo moje rozhorčenie. „Ako dobre poznáte svojho manžela, Angela?“

„Viem, že je nevinný.“

„Ste viac ako prizerajúca sa diváčka. Poskytujete mu rôzne možnosti, a preto vám nemôžem pomôcť. Nedovoľte Jasonovi, aby vás a vášho syna strhol so sebou.“

Počkala som, kým impala zmizla za rohom, a vytiahla som mobil. Jason bol na stretnutí s klientom, ale zdvihol. Včera som mu povedala, že sa nemienim s ním rozprávať, kým sa nerozhodnem.

„Som rád, že mi voláš.“

Vďaka jednému hlúpemu rozhovoru som sa podriadila spomínanému stereotypu. Stala som sa spoluvinníčkou. Teraz som sa do toho zaplietla aj ja.

„Jason, Kerry Lynchová je nezvestná. Prosím, povedz mi, že si to neurobil kvôli mne.“

I.
RACHEL

1

Prvá osoba, ktorá spôsobila problémy, bolo dievča menom Rachel. Prepáčte, nie dievča. Žena menom Rachel.

Aj tínedžerky sa teraz nazývajú mladé ženy, akoby bolo úplne bezvýznamné, keď je niekto dievča. Stále sa musím opravovať. Nech už sa zo mňa stala žena v ktoromkoľvek okamihu, v čase, keď mi mohlo na tom záležať, som mala v hlave iné veci.

Jason mi povedal o záležitosti s Rachel v rovnaký deň, ako sa udiala. Sedeli sme vzadu v tichom kútiku pri našom obľúbenom stole v preplnenej reštaurácii Lupa.

Ja som sa mohla podeliť len o dve novinky z toho dňa. Opravár opravil pánt na skrinke v hostovskej kúpeľni, ale poznamenal, že drevo sa ohýba a raz ho budeme musieť vymeniť. A vedúca aukčného výboru v Spencerovej škole zavolała, aby sa opýtala, či Jason venuje do aukcie večeru s ním.

„Neposkytli sme akurát nejakú?“ začudoval sa a odhryzol si veľký kus z burraty, o ktorú sme sa delili. „Vravela si, že budeš pre niekoho variť.“

Spencer je siedmak na súkromnej škole Friends Seminary. Škola od nás každý rok chce, aby sme okrem mimoriadne vysokého školného darovali peniaze a ešte niečo, čo bude môcť vydražiť v každoročnej aukcii. Pred šiestimi týždňami som sa rozhodla pre náš zvyčajný príspevok: zorganizujem

večeru pre ôsmich u toho, kto ponúkne najviac peňazí. Iba pár ľudí v meste si ma teraz spája s letnými večierkami, ktoré som kedysi usporadúvala v štvrtiach Hamptons, takže Jason mi pomohol zväčšiť ego tým, že zvýšil cenu. Napokon som ho presvedčila, aby prestal, keď sa večera predala za tisíc dolárov.

„Tento rok má výbor novú vedúcu,“ vysvetlila som. „Tá žena chce mať náskok. A zjavne sa nudí.“

„Musíš si poradiť s niekým, kto úzkostlivo plánuje každý detail mesiace vopred? Neviem si predstaviť, aké hrozné to pre teba musí byť.“

Premeral si ma so spokojným úsmevom. V našej rodine som bola organizátorkou. Ja som sa starala o každodenný kolotoč a mala dlhý zoznam, ktorý Jason so Spencerom volali mamine pravidlá. Zoznam obsahoval všetko, aby boli naše životy jednotvárne a úplne predvídateľné – dobré a nudné, ako som rada vravievala.

„Ver mi. Pri nej by som pôsobila ako anjel.“

Predstieral, že sa striasol, a odpil si vína. „Vieš, čo by tí ľudia naozaj potrebovali do dražby? Týždeň na púšti bez vody. Postel' v miestnom útulku pre bezdomovcov. Alebo čo tak dobrý sex? Na tom by sme vydražili milióny.“

Poznamenala som, že výbor má iné plány. „Zjavne si teraz taký obľúbený, že ľudia otvoria peňaženky, len aby mali príležitosť deliť sa s tebou o vzduch. Navrhli, že by to mohla byť večera s tromi hosťami, citujem, v spoločensky vhodnej reštaurácii podľa tvojho výberu.“

Ústa mal plné, ale prevrátil oči, z čoho som dokázala vyčítať, čo si myslí. Keď som sa s ním spoznala, nepočul o ňom nikto okrem jeho študentov, kolegov a pár akademikov, ktorí s ním zdieľali intelektuálne vášne. Nikdy by som nepredpokladala, že môj malý génus sa stane politickou a kultúrnou ikonou.

„Hej, pozri sa na to z lepšej stránky. Si oficiálne celebrita. Zatiaľ čo ja sa nemôžem prezradiť bez toho, aby ma odmietli.“

„Neodmietli ťa.“

„Nie, ale dali jasne najavo, že ty si Powell, ktorého chcú mať uvedeného v budúcoročnej brožúre.“

Napokon sme sa dohodli na obede, nie večeri, s dvoma hosťami namiesto troch, v nejakej reštaurácii – nezávisle od jej spoločenského statusu. Súhlasila som, že presvedčím jednu z matiek, aby v správnom okamihu zdvihla cenu, a ak bude treba, môže zaplatiť našimi peniazmi. Jason bol ochotný zaplatiť hocikakú sumu, len aby sa vyhol stolovaniu s neznámymi ľuďmi.

Konečne sme všetko prerokovali a pripomenul mi, že ďalší deň popoludní odchádza do Filadelfie na stretnutie so spoločnosťou, čo využíva ekologicky vyrábanú energiu. Dodal, že bude preč dva dni.

Nepotrebovala som, aby mi to pripomínal. Všetky udalosti som si značila do kalendára – zvaného aj Rodinná biblia –, vždy keď ich prvý raz spomenul.

„Chcela by si ísť so mnou?“ Naozaj si prial, aby som sa k nemu pridala, alebo ma len prezradil môj výraz? „Spencera môže postrážiť opatrovatelka. Prípadne pôjde s nami.“

Pri pomyslení, že by som sa vrátila do Pensylvánie, mi zovrelo žalúdok. „Zajtra je turnaj v šachu, spomínaš si?“

Videla som na ňom, že nie. Spencera príliš nelákali organizované koničky. Nebol športovec od prírody a zdalo sa, že zdedil Jasonovu nechúť zapájať sa do skupinových aktivít. Zo šachového krúžku však zatiaľ neodišiel.

Svoju praktikantku Rachel spomenul, až keď nám čašníik priniesol cestoviny: porciu *cacio e pepe* rozdelenú do dvoch misiek.

Jasonovi len tak vyklázli slová: „Dnes sa mi v práci stalo čosi čudné.“

„Na hodine?“ Jason počas jarného semestra stále učil na Newyorskej univerzite, no mal aj vlastnú spoločnosť, v ktorej radil iným firmám, a často sa objavoval ako moderátor v káblovej televízii. Okrem toho nahrával populárny podcast. Môj manžel mal veľa zamestnaní.

„Nie, v kancelárii. Vravel som ti o praktikantoch?“ Na univerzite boli čoraz nešťastnejší (žiarlivejší, vravieval Jason), že sa venuje aktivitám mimo školy, a preto Jason súhlasil, že zavedie sťaž pre praktikantov, v rámci ktorej bude každý semester so svojou poradenskou firmou dozerať na hŕstku študentov. „Jedna praktikantka si zrejme myslí, že som sexistické prasa.“

Uškrňal sa, akoby to bol vtip, ale v tomto sme sa líšili. Jason sa ku každému konfliktu staval s istou dávkou humoru alebo aspoň zvedavosti. Ja som sa sporom vyhýbala za každú cenu. V tom okamihu som položila vidličku na okraj misky.

„Prosím ťa,“ mávol zľahčujúco rukou, „je to smiešne. Dokazuje to, že praktikanti prinášajú viac starostí ako úžitku.“

Pri opisovaní incidentu sa celý čas usmieval. Rachel bola prváčka alebo druháčka na magisterskom stupni. Nevedel to naisto. Patrila medzi slabšie študentky. Mal podozrenie, ale nijaký dôkaz, že Zack – kolega, ktorému prischol výber kandidátov – ju vybral, aby bola skupinka rozmanitá, čo sa týka pohlaví. Rachel vošla do Jasonovej kancelárie s internou správou o reťazci potravinových obchodov, ktorú napísala. Vyhrkla, že priateľ ju cez víkend požiadal o ruku, a zdvihla ľavý prstenník, aby mu ukázala obrovský diamant.

„Čo si myslela, že s kým hovorí?“ pýtal sa Jason. „So sestrou zo sesterstva?“

„Prosím, presvedč ma, že to si jej nepovedal.“

Znovu prevrátil oči, tentoraz menej teatrálné. „Samozrejme, že nie. Úprimne, nepamätám sa, čo som odvetil.“

„No aj ak...?“

„Obvinila ma, že som sexista.“

„Komu to povedala? Prečo by to vravela?“

„Išla za Zackom. Práve takýchto študentov v súčasnosti prijímame – absolventov, ktorí nechápu, aká hierarchia vládne vo firme, kde pracujú. Myslela si, že Zack má nejakú moc, lebo on ju prijal.“

„Ale prečo sa sťažovala?“ Všimla som si, že žena pri vedľajšom stole sa pozrela smerom k nám, a stíšila som hlas. „Čo tvrdila, že sa stalo?“

„Neviem. Stále tárala o tom, že sa zasnúbila. Postážovala sa Zackovi, že som konštatoval, že je primladá, aby sa vydala. Vraj by mala najprv niečo zažiť.“

Bolo na tom niečo zlé? Nikdy som nepracovala v prostredí formálnej kancelárie. Znelo to neslušne, ale nie neprístojne. Poznamenala som, že sa muselo stať niečo horšie, keďže sa sťažovala.

Jason znovu ľahostajne mávol rukou. „Tieto deti tisícročia sú už raz také. Považujú za sexuálne obťažovanie aj to, keď sa niekto opýta na ich osobný život. No keď mi vletí do kancelárie a spustí o svojom zasnúbení, nemôžem povedať nič bez toho, aby sa tá jedinečná snehová vločka nerozpustila.“

„Čo si jej povedal? Že je primladá a mala by najprv niečo zažiť? Alebo si ju nazval jedinečná snehová vločka?“ Vedela som, aké kruté názory si Jason vytvoril na svojich študentov.

„Samozrejme, že nie. Neviem. Úprimne, celý rozhovor mi liezol na nervy. Asi som povedal niečo, čo som myslel ako vtip. Čosi ako: Ste si istá, že ste pripravená, aby si vás zaistil? Alebo dačo podobné.“

Tú frázu som ho počula použiť aj predtým, nielen v súvislosti s manželstvom, ale s hocičím, čo bolo také dobré, že by sa mal toho človek držať naveky. *Zaisti si to.*

Použili sme ju dokonca aj pri kúpe nášho domu. „Predá sa za cenu, ktorá je stanovená. Musíme si ho zaistiť.“

Aj vtedy, keď nám čašník povedal, že v kuchyni sú už len dve objednávky na okúňa. „Stačí nám jeden. Zaistite nám ho.“

Vedela som si predstaviť, ako ho v kancelárii vyruší praktikantka, ktorú by najradšej nemal na starosti. Bľaboce, že sa zasnúbila. Jemu na tom vôbec nezáleží. *Stále ste študentka. Ste si istá, že ste pripravená, aby si vás zaistil?* Jason rád podpichoval.

Znovu som sa ho opýtala, či sa nestalo viac, či si je istý, že sa neudialo niečo ďalšie, čo si mohla zle vysvetliť.

„Nevieš, akí sú tí vysokoškooláci citliví.“ Tie slová pálili, hoci to nebol jeho zámer. Nikdy som nechodila na vysokú. „Ak bude aj zo Spencera taký mikroagresívny idiot, čo len skuvíňa, dám mu zaracha, kým nebude mať štyridsať.“

Zbadal, ako sa tvárim, a chytil ma za ruku. Spencer je naozaj jedinečný, no nie je jedinečná snehová vločka. Nie je ako tie deti, ktoré rodičia vychovali, aby si mysleli, že sú mimoriadne, hoci sú. Jason poznamenal, že len žartoval, a ja som vedela, že neklame. Pocítila som vinu, lebo som si uvedomila, že aj ja, rovnako ako tá praktikantka Rachel, som príliš citlivá a považujem sa za jedinečnú.

„A čo sa stane teraz?“ opýtala som sa.

Jason pokrčil plecami, akoby som sa zaujímala, čo by chcel darovať do aukcie. „Zack sa o to postará. Vďaka bohu, že semester sa už čochvíľa skončí. Ak si však myslíš, že dostane odporúčanie, je na veľkom omyle.“

Naliala som si ešte trochu vína a nahovárala som si, že jedine to je v stávke po Jasonovom stretnutí s Rachel – či absolventka dostane odporúčanie, alebo nie.

Trvalo až štyri dni, kým som si uvedomila, aká som bola naivná.

2

Policajné oddelenie v New Yorku

Všeobecný systém: sťažnosti

14. máj

Miesto činu: Avenue of the Americas 1057

Názov budovy: Poradenská firma FSS

Priebeh: Obeť tvrdí, že podozrivý ju navádzal na sexuálny kontakt počas pracovného stretnutia.

Obeť: Rachel Suttonová

Vek: 24

Pohlavie: žena

Rasa: beloška

Obeť prišla do okrsku o 17.32 s tým, že chce podať sťažnosť. Nahlásila, že jej kolega Jason Powell ju navádzal na sexuálny kontakt. Obeť vystupovala pokojne a nepôsobila rozrušene.

Keď som sa opýtal, o aký sexuálny kontakt išlo, odpovedala: „Navrhol mi, aby som s ním nadviazala sexuálny vzťah.“ Na otázku, čo myslí slovami „navádzal“ a „navrhol“, neodpovedala. Opýtal som sa, či sa medzi nimi udial nejaký fyzický kontakt, či sa jej vyhrážal alebo ju nútil urobiť niečo, čo

nechcela. Zrazu ma obvinila, že jej neverím, a odišla z oddelenia napriek opakovaným požiadavkám, aby dokončila podanie sťažnosti.

Záver: Poslať správu na špeciálne oddelenie pre obeť na zváženie, či treba vykonať ďalšie kroky.

Podpísaný: L. Kendall